

Jos Versteegen: 'Woon ik hier' Uitgeverij Nieuw Amsterdam, Amsterdam 2016.
ISBN 9789046821442. Zie ook: www.nieuwamsterdam.nl (Ouderenzorg/ Dementie/ Alzheimer/ PO/AG)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Jos Versteegen maakte gedichten, kleine verhaaltjes, over mensen die hij sprak in een verzorgingshuis met citaten van hen. Boek van 63 pagina's.

<http://www.josversteegen.nl/jos-versteegen> : Voor dit boek interviewde Jos Versteegen enkele tientallen mensen uit een verzorgingshuis bij hem in de buurt. Deze ouderen, van in de zeventig tot in de negentig, vertelden over hun leven, hun herinneringen. Hun verhalen werden de inspiratiebron voor een weemoedige, ontroerende en soms schrijnende bundel over vroeger.

Over de schrijver:

Jos Versteegen (1956) is dichter, vertaler en docent. Hij publiceerde meerdere dichtbundels. Zie ook; www.josversteegen.nl
Jos Versteegen houdt van realistische poëzie met een eenvoudige directheid die nauwelijks 'literair' aandoet maar het op een subtiele manier toch is.

Citaten:

Pag.8: 'Dat voorjaar
(...) Uw moeder droeg de tulpen nog,
op blauw, toen zij daar niet meer woonde,
de bovenbuurvrouw van de stoffen.
'Ik kom terug,' had ze gezegd,
en in haar beste jas
ging zij de trap af naar het voorportaal.
Er stonden wagens in de straat.
Het was om vier uur in de morgen.

Pag.46: 'Een grafsteen onder uw bed
(...) En om uw hals een mini voetbalbeker,
'daar zit een lepel as in van mijn vrouw'.
Onder uw bed de grafsteen van uw moeder,
die is voor mij, straks, maar dan omgekeerd,
mijn naam komt op haar achterkant te staan.
(...)'

Pag.47: 'Woon ik hier (...) 'Vanmiddag komt mijn vader, die weet alles.
Mag ik nu ook iets vragen? Woon ik hier?'
Dan staat u op, loopt naar de gangdeur toe,

die openstaat, en leest uw naam, voluit.
Vanmiddag komt uw man, en die weet alles.'

Nawoord: Pag. 58-59: 'Ik heb anekdotes gehoord die ik zelf nooit had kunnen bedenken. Vaak ben ik ontroerd geweest. Bijvoorbeeld toen een mevrouw met wie ik zat te praten, plotseling de vraag stelde: "Woon ik hier?" Ze stond op en ging het bordje aan de buitenkant van haar deur controleren. Hardop las ze haar naam. Ik heb verhalen gehoord over lichamelijk ongemak, het weghalen van joden, een onbekende soldaat, de ervaringen van een kind van foute ouders, Indië, verre reizen, grote liefdes, jonggestorven echtgenoten. (...). Met een man die de grafsteen van zijn moeder onder zijn bed bewaart, omdat hij hem voor zijn eigen graf wil hergebruiken. Ik heb mijn burens leren kennen. Zij hebben verteld. Die verhalen zijn nu gedichten.'

Recensies/Extra:

Zie ook: <http://www.josversteegen.nl/dichtbundels> Recensie in *Trouw*, 5 november 2016: **Vanmiddag komt mijn vader** *Versteegen maakt van ouderen weer mensen met een eigen verhaal* door Janita Monna

'Nog niet zo heel lang geleden verscheen er een 'pamfletje' van Hugo Borst in het *Algemeen Dagblad*. Over ouderenzorg. Die zou, op zijn vriendelijkst gezegd, nogal eens te wensen overlaten. Het pamflet, waarin de voetbaljournalist fel van leer trok tegen verantwoordelijk staatssecretaris Van Rijn, werd gevolgd door een manifest, met vuistregels hoe die zorg beter kan. Want: 'Ouderenzorg is geen schadepost maar een kwestie van fatsoen.' Ergens past Jos Versteegens nieuwe bundel 'Woon ik hier' naadloos binnen die actuele discussie. Niet dat Versteegen nu ineens zijn bescheiden stem verheft, of hard met zijn vuist op tafel slaat. Maar zoals Borst met zijn pamflet zijn dementerende moeder een stem gaf, zo maakt Versteegen van iedereen die door beleidsmakers, managers en politici onder het etiket 'ouderen' geveegd wordt, weer mensen. Mannen en vrouwen met een eigen verhaal. Versteegen woont, zo schrijft hij in het nawoord bij 'Woon ik hier', tegenover een verzorgingshuis, een plek die hij tot voor kort slechts bezocht als er weer eens gestemd moest worden. Tot hij er kwam om een gedicht te maken voor de eenzaam gestorven mevrouw De W. (...). Op haar begrafenis ontstond het plan om ook andere bewoners van de flat te leren kennen. Hun herinneringen op te tekenen, er gedichten van te maken. Het zijn kleurrijke verhalen, tragische, warrige, liefdevolle, donkere ook. (...) Levendige herinneringen die waren verstopt onder bossen wit haar, in de kleine kamers van een bejaardentehuis. Zie voor een bespreking van het gedicht 'Ze glimlacht soms': [ooteoote](#) Cees van der Pol bespreekt de hele bundel in zijn boekverslag op scholieren.com

De pers over eerder werk:

'Tedere, kleine herinneringen [...].
Kalme, fluisterende taal.' *Trouw*

‘Gedichten om bij je te hebben.’

Limburgs Dagblad

‘Subtiele en bij vlagen zeer ontroerende bundel.’ **** Het Parool

‘Herkenbaar, met een helder oog voor het juiste detail.’ Vrij Nederland